

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 86. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593183952/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

lig sammen. Lad mig faae det Hele at vide. Du holder dog af hende? Du maa dog have sagt hende det.»

Det var jo pinligt at sige Nei; men der var ikke Andet at gjøre end nogenlunde at raade Ligefremhed med Oprigtighed.

»Det er dog en Helvedes Historie!« sagde Dr. Hilder, »men der er sgu ikke Noget at gjøre alligevel, min Ven. Siden der nu engang er blevet snakket, saa maae I for Præsten, om I saa skal skilles paa Stedet.«

Det faldt ham maaskee ud af Munden; men det blev »Basis for Underhandlingerne«.

Dr. Hilder stod i Venskabsforhold til en Præst, der omsider paatog sig at forrette Vielsen, umiddelbart før Ansøgningen om Skilsmisse skulde underskrives. Det var ikke lovligt, sagde Præsten, og han vilde kun paatage sig det Ansvar at begaae en saadan Uret, fordi det kunde være en større Uret at undlade det. Han havde en Samtale med mig og, som jeg antager, ogsaa med hende, men var formodentlig i Forveien overbevist om, ikke at kunne udrette Noget, og udrettede derfor intet Andet end at faae en kort Bestyrkelse paa, hvad Dr. Hilder havde sagt ham.

Vi mødtes hos ham for at vies og skilles. Jeg kan ikke huske, om der var Vinduesgardiner i Værelset eller ei; men det staaer for mig, som om Alt, hvad der hørte til menneskelig Pynt og Prydelse, var borte fra denne Ceremoni.

Præsten brugte ingen anden Indledning end den, at han var ifærd med at foretage en Handling, der maaskee var rigtig, men ikke god, og han bad Gud være dem naadig, der forlangte den. Han brugte saa lidt af Liturgien som mulig; men der var dog hoitidelige Ord, som ugerne bleve sagte, og som ugerne bleve hørte.

Omendskjøndt jeg havde foresat mig at gaae igjennem Ceremonien som en Statue, med al Følelse og Tanke standset, ligesom man kan holde sit Aandedræt standset en Stund, og omendskjøndt jeg udførte det, var der dog et Øieblik, da de hellige Ord, som her bleve brugte uden at skulle have Betydning, gjorde Indtryk paa mig eller vakte en Fornemmelse af den heje Begivenheds store Syndighed, og havde i dette Øieblik Nogen fundet et heldigt Ord, eller havde hun, idet vore Hænder bleve lagte i hinanden for ikke at sammenføie os, givet min Haand et Tryk – hvad jeg indrømmer, at hun ikke kunde, krænkede som hun var – saa havde jeg givet efter, maaskee for at fortryde

det og gjøre os Begge elendige; men mit Liv vilde være blevet slaet fast paa dette Punkt og fremtidig have dreiet sig derom.

Det skete ikke; vi vare Alle mere som Automater end som Mennesker. Ingen Velsignelse blev lyst, Præsten sagde intet Ord, som ikke var strengt nødvendigt, og efter Ordene: »Saa erklærer jeg Eder for rette Ægtefolk«, gjorde han uvilkaarlig en Bevægelse for som at lade hende gaae hen til Bordet og underskrive Ansøgningen om Skilsmisse.

Men med et flammende Udtryk af Had, som jeg ikke havde ventet fra de fromme Dueoie, vendte hun sig til mig og sagde: »Jeg be'er at hilse min Svigerinde!« og gik med sin Moder.

Vi tre, Præsten, Doctor Hilder og jeg, bleve staaende et Øieblik ubevægelige; derpaa lo Doctor Hilder.

»Om Forladelse! For Himlens Skyld, misforstaa mig ikke!« raabte han og greb begge mine Hænder; »men jeg kunde ikke lade være at tænke paa, at Marcelline dog nu har vundet Processen med Figaro; men Du maa ikke troe, at jeg er Dr. Bartolo! Jeg er en ærlig Karl og kan ikke gjøre ved det!«

Der var ikke Noget at gjøre. Jeg var narret, og jeg har aldrig i mit Liv følt et saadant Had som til hende – et Had, der var saa størt som min Uret.

Det var en af de næste Dage, da jeg sad hjemme, udygtig til at foretage mig Noget, betagen af min ulykkelige og falske Stilling, at Valdemar kom til mig i Galla-Uniform.

»Hvor Du er pyntet, Valdemar!« sagde jeg.

»Ja, saadan gjør man jo, naar man skal til Audiens. – Jeg har et Ærinde til Dig. – Du husker vel nok den Gang, da vi havde Historien ude i Sundet, og da jeg paastod, at Din Fader havde viist sig for Dig i Dromme, for at jeg kunde give Dig Bevis paa mit Venskab!«

»Ja.«

»Ja; men jeg er kommen i Tanker om, at det var maaskee ikke af den Aarsag, han viste sig, men for at Du skulde give mig Bevis paa Dit Venskab.«

»Naa, ja, det har jeg jo altid paastaaet, at jeg egenlig reddede Dig. Men det er silde, Du falder derpaa.«

»Ja, vel; men Sagen er, at jeg gjerne vilde have, Du skulde mene, at naar de oppe i Himlen tænke paa Dig, saa tænke de paa mig med.«